

σου... δύναμαι· νὰ τὸ κακωτῆσθης γνωστὸν εἰς ὅλους... καὶ νὰ συσσεφθῇς μετὰ τοῦ πατρὸς μου περὶ τοῦ διαγυγίου...

Ὁ Τουρζῆς ἔλαβε τὴν μικρὰν χεῖρα τὴν ψάουσαν τὸ μέτωπόν του καὶ ἔφεραν αὐτὴν πρὸ τῶν ὀμμάτων του.

Ἡ Γενεθιέθρην ἀπέσυρε, καθυγρον ἐκ τῶν δακρύων.

Ὅτε τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Τουρζῆς ἐξῆλθε, παραφορὸς ἐξ εὐτυχίας καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπεικονίζοντας τὴν χαρὰν, εἶρε τὴν Μαγδαληνὴν καθημένην ἐπὶ τινος θρόνου τοῦ κήπου ὑπὸ τὴν σκιὰν κερκίδος ἧς οἱ εὐλύγιστοι κλώνοι ἐπιπτον ἀφθόνωσ περὶ αὐτὴν. Ἐμειδίασε, διότι ἀνεγνώρισεν αὐτὸν παρυστα, καὶ τῷ ἔτεινέ τὰς χεῖρας.

— Εἴσθε εὐτυχῆς, τὸ μαντεύω, εἶπεν ἡ τυφλή... Ἡ μήτηρ σὰς ἀγαπᾷ, δὲν εἶνε ἀληθές;

Φιλτατὴ Μαγδαληνὴ, φίλτατον παιδίον! εἶπεν ἐκεῖνος συγκεκινημένος ἔτι... Ναί, μοὶ τὸ εἶπε.

— Τόσω τὸ καλλίτερον! Τόσω τὸ καλλίτερον! Ἀγαπᾷτε νὰ λαβετε μίαν συμβουλὴν ἀπὸ μίαν ἀσθενῆ μικρὰν ἥτις δὲν γνωρίζει ποσῶς τὸν κόσμον... ἀλλ' ἥτις σὰς... ἀγαπᾷ, κύριε Τουρζῆ;

— Ἐγὼ πεποιθῆσιν εἰς τὴν φρόνησίν σου, Μαγδαληνὴ... Ὁ ἀκολουθήσω τὴν συμβολὴν σου.

— Σπεύσατε νὰ λαβετε τὸ διαζύγιον τῆς μητρὸς... διότι σὰς ἐπαπειλεῖ κίνδυνος.

— Κίνδυνος;... Ποίος;... Τί λέγεις;... Τί γνωρίζεις;... Ὁμιλεῖ...

— Τίποτε ἄλλο δὲν δύναμαι νὰ προσθέσω, διότι δὲν γνωρίζω πλείοτερα.

— Ψεύδεται.

— Ὅχι, Μαντεύω τὰ πραγματικά μακρόθεν, διότι παντοῦ, ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ βίου μου, ρεμβάζω... Πιστεύσατέ με, κύριε Τουρζῆ...

— Ὁρκίσθητι ὅτι οἱ λόγοι τῆς συμβουλῆς σου δὲν βασίζονται ἐπ' οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως ἀτομικῆς, ἐφ' οὐδενὸς συμβαντὸς ἀγνώστου εἰς ἐμέ...

— Εἶνε ἐν ὄνειρον ἀπήντησε αὐτὴ ἐπιμένουσα, ἐν ἐκ τῶ ν' ἰδίων μου ὄνειρων.

Ποῦδὲν δυνηθεὶς νὰ μαθη παρ' αὐτῆς, τὴν ἀφῆκεν ἀνυόμονος ἄμικ καὶ ἀνήσυχος. Καὶ ἐκείνη, ὅτε δὲν τὸν ἤλκυε πλέον, ἐψιθύρισε.

— Πόσον τρέχω διὰ τῆς καρδίας μου!

Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας ὁ Τουρζῆς παρατήρησεν ὅτι ἡ Γενεθιέθρην δὲν ἦτο πλέον ὅποια ἦτο πρὶν. Πυρέσσουσα, ὀμιλοῦσα ὑψηλοφώνως, γελῶσα εἰς πᾶσαν ἐμιλίαν, ἐφαίνετο τὸ θῆμα ἀλλοκότου νευρικῆς διεγέρσεως, ὡς παρατήρει ὁ Τουρζῆς.

Οὐδὲ κἂν νὰ σκέπτηται ἤθελε περὶ τῆς ἀποφασεῶς τῆς, καὶ ὅσκις ἔμενε μόνῃ μετὰ τοῦ Τουρζῆ, δὲν ἔπαυε νὰ τῷ λέγῃ: « Σ' ἀγαπῶ. »

(ἀκολουθεῖ.)

Ἡ καλλονὴ δὲν συνίσταται εἰς τὴν ὠραιότητά τοῦ προσώπου, οὐδ' εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ἁρμονίαν τῶν χαρακτηρισμῶν, ἀλλ' εἰς τι τὸ ὅποιον δὲν ὠνόμασαν ἔτι, εἰς τι σχεδὸν θεῖον, εἰς ἀνταύγειαν τῆς ψυχῆς, χρωματίζουσαν τὴν φυσιογνωμίαν. — Ἡ καλλονὴ εἶνε δι' ἑκαστον ἡ ἁρμονία ἐτέρας ψυχῆς πρὸς τὴν ἰδικήν του.

A. KAPP

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Ὑπὸ Ἰουλίου Σκανδῶ)

(Συνέχεια)

Ἡ Δεσποινὶς Κερουάρ διήλθε τὴν νύκτα ταύτην κλαίουσα καὶ ὀλοοῦσα, δάκνουσα τὰς σινδόνας τῆς κλίνης καὶ καλοῦσα τὸν Ὀκτάβιον. Ἡρώτα ἑαυτὴν ἐὰν ὁ Θεὸς συνεχώρει τοιαύτην ἀδικίαν. Ἡ νύξ, ὑπῆρξε σκληρὰ διὰ τὴν Μαρίαν. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πατέρα τῆς μαιδεῖωσα, σχεδὸν γαλήνιος. Τὰ χεῖλη τῆς δὲν ἐξέφραζον οὐδὲν παράπονον, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν ποσῶς. Παρέστη μετὰ μεγάλης ψυχραιμίας εἰς τὰς προητοιμασίας τοῦ γάμου τῆς: Ἐπέσπευδε μάλιστα τὰς προπαρασκευὰς τῆς θυσίας. Ἡ ὀλέθρια ἡμέρα ἐφθάσε. Τὴν προτεραίαν ἡ Δεσποινὶς Κερουάρ ἔγραψεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν τῆς. Φαντάζεται τις ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐπιστολὴ; μακρὰ φωνὴ ἔρωτος, τύψεων καὶ ἀπελπισίας. Ἐν τέσσαρσι σελίσιν ἡ Μαρία παρεκάλει τὸν Ὀκτάβιον νὰ συγχωρήσῃ τὴν νέαν ἀπιστον: « Μὴ μὲ κατηγορεῖς, ἔγραψεν ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς. Ἔσο ἰσχυρὸς, ἔσο γενναῖος, ὅπως ἡ θλίψις σου παρηγορήσῃ τὴν ἰδικήν μου, καὶ εἴθῃ ἡ ἀτυχὴς Μαρία ν' ἀποθάνῃ εὐλογημένη ὑπὸ σοῦ. » Τοῦ καθήκοντος τούτου ἐκπληρωθέντος. τὸ θῆμα ὑπῆρξε γαλήνιον, καὶ τὴν ἐπιούσαν, ἡ ἀνατολὴ τὴν εὔρεν ἡσυχον καὶ σταθεράν.

Ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ σοβᾶρος καὶ ψυχρὸς παρουσιάσθη εἰς τὴν δεσποινίδα Κερουάρ. Ὡς ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Μαρίας:

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, εἴσθε βεβαία ὅτι δὲν ὑπεκούσατε εἰς γενναίαν ὁρμὴν τῆς καρδίας σας; Εἴσθε βεβαία ὅτι ἡ τύχη μου δὲν δυσχεραίνει τὴν θέσιν σας; Μὴ κατεγράσθη, ἀκουσίως μου, ἐνθουσιασμοῦ ἐν παρῆξαι εἰς ὑμᾶς ἀνευ τῆς θελήσεώς μου; Μὴ προκατέλαβον τὴν συγκατάθεσίν σας;

Εἰπέτε Μαρία εἶνε καιρὸς ἀκόμη. Μοὶ εἴσθε προσφιλεστέρα τῆς ζωῆς; ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἡ εὐτυχία μου νὰ σὰς στοιχίσῃ οὔτε ἐν δάκρυ.

Ὑπῆρχον εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου Γρανλιέ, οὕτως ὀμιλοῦντος, ἔκφρασις συμπαιδείας καὶ τρυφερότητος αἵτινες συνεκίνησαν τὴν Δεσποινίδα Κερουάρ.

— Κύριε δὲ Γρανλιέ, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀφ' ἧς ἐσπέρας σὰς ἔτεινα τὴν χεῖρα, εἶδετέ τι ὅπερ σὰς ἀπέδειξε ψυχρότητα ἐκ μέρους μου ἡ θλίψιν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου; Λάβετε τὴν χεῖρα ταύτην ἥτις σὰς ἀνῆκε, καὶ εἰπέτε ἐὰν τὴν αἰσθάνεσθε τρέμουσαν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σας.

Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τοῦ δακτύλου τῆς χειρὸς ταύτης καὶ ἀπεχώρησεν ἡσυχος ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ ὅσον ἡ Μαρία ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς. Ὁ γάμος ἔλαβε χώραν εἰς Κλισὼν καὶ ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πύργου Κερουάρ. Ὑπῆρξεν ὠραία ἡμέρα διὰ τὸν νέον σύζυγον, καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς εὐτυχίας του.

III

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ δεσποινὶς Κερουάρ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐλητμήνησεν ἐκυτὴν, οὕτως ὥστε βλέπων αὐτὴν ὁ Κύριος Γρανλιέ, δὲν ἀμφέδραλλε περὶ τῆς θυσίας εἰς τὴν ἀκουσίως τοῦ ἐπαιξε τὸ μέρος τοῦ δημίου. Ὡς πρὸς τὸν κόμητα, οὗτος ἦτο ἐντελὲς βέβαιος περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς του. Ἐπιστρέψαντες ἐκ Κλισίων εἰς Κερουάρ, καὶ τοῦ γάμου τελεσθέντος, τὴν ἐνηγκαλίσθη ἐπὶ μακρὸν.

— Ὁ γηραιὸς πατήρ σου σὲ εὐλογεῖ, τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς συγκινημένης· σὲ εὐλογοῦμεν ὅλοι προσέθηκεν ἀγείρων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων αἵτινες ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μαρία ἐπαιξε τοὺς λυγμούς της καὶ διὰ τῶν δύο αὐτῆς χειρῶν ἐκράτει τὴν καρδίαν της. Τὸ υπερβάλλον τῆς θλίψεως τὴν ὑπεστήριξε μέχρι τέλους. Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ παρεκκλησίου σύζυγος ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τῇ ἐφάνη ὡσεὶ ἀνεμὸς ὀρμητικὸς ὡς ἐν ἡμέρᾳ τρικυμίας διήρχετο ἀνωθεν αὐτῆς. Ἡ μοῖρα αὐτῆς ἀπεκαλύφθη σκοτεινὴ, τρομερὰ, ἀματάκλητος· τὸ ὑποστηρίζον αὐτὴν θάρρος κατεβλήθη καὶ ἡ πραγματικότης τὴν συνέσφιξε διὰ τῆς σιδηρᾶς χειρὸς της.

Προσγγίζον αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου. Μὴ δυνάμενη πλέον νὰ ὑπομείνῃ ἡ Μαρία διέφυγεν ἐκ τῆς αἰθούσης ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι ὁ πατήρ, ὁ σύζυγός της καὶ οἱ ὀλιγάριθμοι προσκεκλημένοι. Κατέφυγεν ἐν πρώτοις εἰς τὸ δωματίον της, ἀλλ' αἰσθανθεῖσα ἀριστόν τινα φόβον ἐφυγεν ἐκεῖθεν. Ἐπνίγετο· εἶχεν ἀνάγκη ἀέρος, κινήσεως, ἐρημίας καὶ σιωπῆς. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Ἐξῆλθεν ἀόρατος τοῦ πύργου. Ποῦ ἐπήγαινε; ἡ ἀτυχὴς τὸ ἠγνόει. Ἐβάδιζε ταχέως, μὲ γυμνὴν κεφαλὴν, τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, κτυπῶσα τοὺς πόδας εἰς τὰ χαλίκια τῶν ἀτραπῶν, ξεσχίζουσα εἰς τοὺς θάμνους τὴν ἐσθῆτά της, ὡχρὰ, μιγνύουσα τὰς φωνὰς της μὲ τὸν ψιθυρὸν τοῦ ἀνέμου. Διέβαινε ὡς σκιὰ μὲσφ τῶν δασῶν ὡς ἡ κυνηγούμενη ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔλαφος. Αἶφνης ἐσταμάτησεν. Ὁ ποταμὸς ἔρρεε πρὸ τῶν ποδῶν της, οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Ἡ δὲ σελήνη ὑψομένη ὀπισθεν τῶν μεγάλων δρυῶν, τῇ ἀνεθυμίζε τὴν γλυκεῖαν φθινοπωρινὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν αὐτὴ καὶ ὁ Ὀκτάβιος, εἰς τὸ ἴδιον ἐκαίνο μέρος ἀντήλλαξαν τοὺς ἐρωτικούς αὐτῶν ὄρκους καὶ τὴν αἰωνίαν αὐτῶν πίστιν. Ἐκάθισεν ἡ μᾶλλον ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς γλῶσσης. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πᾶν περὶ αὐτῆς ἤγειρε φωνὴν διὰ τὴν κατηγορήσῃ καὶ τὴν καταρασθῇ. Εἰς τὸν μορμυρισμὸν τοῦ ὕδατος καὶ εἰς τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ ἀνέμου ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Ὀκταβίου ὑπενουμιζόντος αὐτῇ τοὺς ὄρκους της. Χάριν! σύγγνωθί μοι! ἐφώνησεν. Ἀπεσπάσθη τῶν μερῶν ἐκείνων, ἀλλ' ὅθεν ἂν διέβαινε τὰ κλαδιὰ ἐκείνα ἄτινα ἐκίνει ἡ αὖρα τῆς ἐσπέρας τῇ ἐπιθυροῖζον τὰ ὀνόματα τῆς ἀπίστου καὶ τῆς ἐπιόρκου. Εἰς ἐκάστην στροφὴν φράκτου τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπεν ἐξωρισμένον

τὸ φάντασμα τοῦ ἐρατοῦ της. Ἡ κοιλὰς αὕτη, τὰ δάστη ταῦτα, οἱ λοφίσκοι οὗτοι, ἦσαν πλήρεις λατρευτῶν ἀναμνήσεων. Παντοῦ ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἐφέρετο πρὸ αὐτῆς ὡς ἀπειλητικὸν φάντασμα. Ἐπήγαινε, τύπτουσα τὸ μέτωπον καὶ τὸ στήθος, κατηγοροῦσα ἐκυτὴν, καὶ ἐνοῦσα τὰς ἀρχὰς αὐτῆς μὲ τὰς τῆς φύσεως ὀλοκλήρου.

— Ἀ! κλαῖε δυστυχῆς. κλαῖε! ἀνεφώνει, κλαῖε, καὶ μὴ ζῆτε· οὐδέλωσ συγκυνῶμην! κλαῖε ἀπίστε, κλαῖε ἐπίορκε! καὶ πράγματι τὰ δάκρυά της ἔρρεον. Δὲν ἤξευρε, δὲν ἐνόει πῶς ἡδυνήθη νὰ ὑποκύβῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔστατο καὶ διηρώτα ἐκυτὴν μὴ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἐφιάλτου. Ἐνίστατο ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐκοιμήτο! Παρετήρει ἐκυτὴν ἐννὸν πράγματι ἦτο ἡ ἰδία. Βλέπουσα δὲ τὴν νυμφικὴν της ἐσθῆτα ἐξερρήγνυτο εἰς λυγμούς καὶ ἤρχιζε πάλιν τὴν πυρετώδη πορείαν της. Ἀλλοτε πάλιν ἐσκέπτετο νὰ τρέξῃ εἰς τὸν πύργον νὰ εὕρῃ τὸν σύζυγόν της νὰ τῷ ἐμολογήτῃ ὅλα καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ὅτε μακρόθεν ἔβλεπε τὰς ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζομένας ἐπαλξεις, ἐφευγεν εἰς τὰ δάση ὡς δορκὰς ἐπτοημένη. Κατήντησεν εἰς παροξυσμὸν δύσκολον νὰ περιγραφῇ. Πλέον ἢ ἄπαξ ἡσθάνθη ἐκυτὴν ἐλκυομένην ὑπὸ τοῦ θορόδου τοῦ καταρρακτοῦ, πλέον ἢ ἄπαξ παρετήρει μὲ ἀπλανὲς βλέμμα τὸ ὕδωρ ὅπερ ἐσπινθιόριζε διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος.

Ἐν τούτοις εἰς τὸν πύργον ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἐξαφάνισιν ταύτην καὶ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν. Οἱ κεκλημένοι εἶχον ἀπέλθει. Εἶχον μείνει ὁ Κύριος Γρανλιέ καὶ ὁ κόμης. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγησαν, κατόπιν ἐροβήθησαν. Ματὴν ἐζήτησαν τὴν Μαρίαν εἰς τὸν πύργον καὶ ἐν τοῖς πέριξ. Οὐδεὶς τὴν εἶδεν ἐξερχομένην. Τὴν ἐκάλεσαν ἐκ τοῦ δώματος, ἀλλ' οὐδεμίᾳ φωνῇ ἀτήντησεν. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἦτο ἄφωνος καὶ ὡχρὸς. Ὁ κόμης ἐδασκνίζετο ὑπὸ προαισθημάτων. Ὁ νέος σύζυγος ἵππευσε καὶ ἀνεχώρησε. Πολλοὶ ὑπηρέται τὸν ἐμιμήθησαν.

Ὁ γέρον Κερουάρ ἔμεινε μόνος, θύμῃ ἀγωνίας ἀπεριγραπτοῦ. Μετὰ δύο ὥρας οἱ ὑπηρέται ἐπανήλθον. Οὐδεὶς αὐτῶν ἀνεῦρε τὰ ἴχνη τῆς νέας δεσποίνης των. Ἡ ἐκπληξὶς ἐξωγραφεῖτο ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἐπανήλθε τελαταιῶς μᾶλλον κατηφής, μᾶλλον σιωπηλὸς ἢ ὅτε ἀνεχώρει. Ὁ βλέπων αὐτὸν ἔκραυε τὴν καρὰν ἐντὸς τῶν χειρῶν ὡσεὶ εἶχε χασεῖ πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἤρχιζε νὰ κλαίῃ. Ὁ πατὴρ Κύριος δὲ Γρανλιέ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους διέσχιζε μεγάλους βήματι τὴν αἶθουσαν.

Κύριε κόμη, εἶπε τέλος, ἵσταμενος πρὸ τοῦ γέροντος, γνωρίζετε ὑμεῖς καλλίτερον τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς σας ἢ ὅσον τὴν γνωρίζω ἐγώ. Δὲν εἶδετε ποτέ τι, δὲν ἀνεκαλύψατε ποτέ τι εἰς τὴν νέαν αὐτὴν καρδίαν δυνάμενον νὰ σᾶς δια φωτῇ τὸ μυστήριον τοῦτο! Δὲν ἔχατε, ἐν ἀγνοίᾳ σας, τὸ νῆμα ὅπερ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ; Ἰδετε Κύριε, ἐξετασθε ἀκριβῶς τὰς ἀναμνήσεις; πρόκειται περὶ τῆς τύχης ὅλων μας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέρον κόμης δὲν ἀπήντα:

“Ε ! καλῶς κύριε κύμη ! προσέθηκεν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ· ἄς προητοιμάσωμεν τὰς δυνάμεις μας καὶ τὸ θάρρος μας, διότι αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι συμβαίνει ἐδῶ φρικώδης δυστυχία.

Ὁ Κύριος Γρανλιέ εἶχε προσδέσει τὸν ἐπισεσχαμένον ἵππον του ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας. Ἡτοιμάζετο δὲ ν’ ἀπέλθῃ ἐκ νέου. Πρὸ τούτου ὅμως ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας μὴ εὕρῃ ἐκεῖ ἔχνος θέτον αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Οὐδὲν δεῖγμα. Ἐρρίσθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ προσεῖχε εἰς πάντα θόρυβον τῆς νυκτός. Μία ὥρα ἐσήμανε τότε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Κλισών. Ὁ νέος ἠγέρθη τρέμων καὶ ἐννεὸς ὥστε εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ θανάτου. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔβρεχε τὸ μέτωπόν του. Ἡ καρδία διερρήγνυε τὸ στήθος του. Ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε αἰφνης ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός ἤκουσε φωνὰς παραπόνου. Ἐρρίσθη εἰς τὸ παράθυρον, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ ἠκροάσθη ἐπὶ μακρόν. Δὲν ἤκουσεν ἢ τὸ ψιθύρισμα τῶν καταρρακτῶν, καὶ τὸν βόμβον τῶν πιπτόντων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φύλλων. Ἦκουσεν ἐπίσης τὰς ὕλακας τῶν κυνῶν οἵτινες ἐκ διαλειμμάτων ἐκάλουν ἀλλήλους· εἰς ὅλους τούτους τοὺς θόρυβους, ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἠσθάνετο τὸ στήθος του παχύνον εἰς τὰς φλέδας του καὶ τὴν καρδίαν του παύσαν νὰ πάλλῃ ἐν τῷ στήθει του. Τέλος ἀπεσπάσθη τοῦ παραθύρου. Ἀλλὰ μόλις στρέψας ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν· ἡ Δεσποινὶς Μαρία δὲ Κερουάρ, ἡ δὲ Γρανλιέ ἦτο ὀρθία ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Μαρία ! εἰσθε ὑμεῖς ; ἀνέκραξεν.

Αὕτη ἴστατο ἀκίνητος τὸ μέτωπον φλέγον ἐκ τοῦ πυρετοῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας μὲ ἀπαισίαν λάμψιν. Οἱ πόδες τῆς ἦσαν κατεξσχισμένοι, τὰ ἐνδύματά τῆς εἰς ράκη, τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρές τῆς πλήρεις αἵματος. Ἡ κόμη τῆς ὑγρὰ ἐκ τῆς δρόσου τῆς νυκτός, ἦτο ἐρριμένη ἐπὶ τῶν παρεῶν καὶ τῶν ὤμων τῆς.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε. Κύριε δὲ Γρανλιέ, μὴ χάνωμεν καιρὸν. Ὑπάγετε νὰ καθητυχάσῃτε τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ὑπηρέτας μας. Οὐδεὶς μὲ εἶδεν εἰσελθοῦσαν. καὶ εἶνε πρῖπον οὐδεὶς νὰ μὲ ἴδῃ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Εἰ τίτε εἰς τὸν πατέρα μου ὅ,τι σὰς ἀρέσκει, ὅ,τι σὰς διέλθῃ τῆς φαντασίας, ἀρκεῖ νὰ καλῇσυχάσῃ ὁ γέρον πατήρ μου καὶ νὰ νομίζῃ τὴν θυγατέρα σου εὐτυχῇ. Ὑπάγετε, κύριε, ταχέως· σὰς περιμένω.

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦτο βραχεῖα, ὑποτρέμουσα καὶ ἐπιτακτικῇ.

Ὁ κύριος δὲ Γρανλιέ ἐξῆλθε μὴ ἀρθρώσας οὐδὲ λέξιν.

Μόλις ὁ Κύριος Γρανλιέ ἐπανῆλθεν, αὕτη ἔκλεισε μεθ’ ὀρμῆς τὴν θύραν, ἔλαβε τὴν κλειδα, καὶ εἶτα, γονυπετήσασα πρὸ τοῦ συζύγου τῆς:

— Κύριε, φονεύσατέ με, ἀνέκραξε.

Ὁ νέος σύζυγός τῆς, ἐπροσπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ· ἀλλ’ ἐκείνη προσεκολλᾶτο εἰς τὰ γόνατά του.

— Φονεύσατέ με, ἐπανέλαθεν· ἐδῶ. πρὸ τῶν ποδῶν σας θέλω, ὡφεῖλω ν’ ἀποθάνω.

— Τι ἔχετε ; τῇ εἶπεν ὁ Κύριος Γρανλιέ. Ποία θλίψις σὰς ταράττει καὶ σὰς ἀποπλανᾷ ;

— Σὰς λέγω, ἐπανέλαθεν ἀκόμη, καὶ τὴν φορὰν ταύτην μὲ φοβερὰν ψυχραιμίαν σὰς, λέγω ὅτι πρέπει νὰ μὲ φονεύσητε. Εἶνε καθήκόν σας, εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου, εἶνε τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Ἀναγερθῆτε· ὁποιαδήποτε, ἀποκαλύψετε καὶ ἂν ἔχητε νὰ μοὶ ἀμύνητε, ἢ θέσις σας δὲν εἶνε ἐπὶ τῶν γονάτων μου. Πραῦνθητε· ὅ,τι δῆποτε, καὶ ἂν μοὶ εἴπητε, σὰς ὑπόσχομαι ἐκ τῶν προτέρων τὸ στήριγμα ψυχῆς τιμίας, τὴν προστασίαν καρδίας εὐγενούς.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ παροξυσμὸς τῆς Μαρίας διελύθη εἰς λυγμοὺς καὶ δάκρυα. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἐκάθησε. Μ’ ὅλον ὅτι προσεπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἢ νὰ κόρῃ ἔμμενε γονυπετῆς ὡς ἡ Μαχθαληνὴ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σωτῆρος.

Ἐκλαυσεν ἐπὶ πολὺ σιωπῶσα.

Σιωπῶν ὡς αὕτη ὁ Γρανλιέ τὴν ἐθεώρει μὲ βλέμμα πλήρες τρυφερότητος καὶ ἀνησυχίας.

Τέλος μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν:

— Κύριε δὲ Γρανλιέ τὰ πάντα θὰ σὰς εἴπω. Θὰ μὲ φονεύσητε ἔπειτα, διότι ἐκεῖ πρέπει νὰ καταλήξωμεν. Ἀκούσατέ με, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς.

Τὰ δάκρυα τὴν διέκοψαν.

— Σὰς παρακαλῶ, πραῦνθητε, πρότερον εἶπεν ὁ Κύριος Γρανλιέ μετ’ ἀγαθότητος· σιέσθητε, δεσποινίς, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ ποσῶς κύριος καὶ ὅτι εἴσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐντίμου ἀνδρός.

— Ἀφετέ με νὰ ὀμλήσω, ὑπέλαθεν αὕτη. Τὰ πάντα θὰ σὰς εἴπω. ὦ Θεέ μου ! θὰ δυνήθω, χωρὶς νὰ σὰς πληξῶ καίριως ; πρέπει ὅμως νὰ ἡξεύρετε τὰ πάντα. Κύριε Γρανλιέ, δὲν σὰς ἀγαπῶ, δὲν σὰς ἠγάπησα ποτὲ, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ σὰς δώσω ἢ τὴν χεῖρά μου· πρὸ πολλοῦ ἡ καρδία μου δὲν μοὶ ἀνῆκε. Μὴ ὀργίζεσθε. Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνῆκε καὶ ὅταν σὰς ἐξομολογηθῶ ὅ,τι ἔχω νὰ σὰς εἴπω, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε. Θὰ μὲ φονεύσητε ἢ θὰ μὲ στείλητε εἰς τι μοναστήριον. Ὅτι δῆποτε ἀποφασίσθητε θὰ σὰς εὐλογῶ. Ἀκούσατέ με. Εἶνε θλιβερά ἱστορία. Εἶμαι πολὺ ἐνοχος, εἶμαι πλέον δυστυχῆς ἀκόμη. Θὰ ἴδῃτε ἀφοῦ μὲ ἀκούσητε ὅτι θὰ μὲ λυπηθῇτε ὀλίγον. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ πλᾶσμα εἰς δεινότεραν θέσιν τῆς ἰδικῆς μου. Ὅταν μὲ ἐξητήσατε εἰς γάμον δὲν ἤμην ἢ παιδίον, δὲν ἐγνώριζον οὐδὲν περὶ ἔρωτος. Δὲν ἐγνώριζον μέχρι τότε ἢ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός μου. Δὲν ἀμφέβαλλον περὶ οὐδενός, δὲν προσέβλεπον τίποτε, ἤμην εὐτυχῆς. Αὐτὸ ταῦτο ὑπῆρξεν ἡ ἀπώλεια μου. Ἀφῆκα τὸν πατέρα μου νὰ σὰς δώσῃ τὸν λόγον μου καὶ τὴν πίστιν μου. Ἐπεθύμει τὴν ἐνωσιν ταύτην. Ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νόμος δι’ ἐμὲ. Ἡσθάνομην ἄλλως τε πρὸς ὑμᾶς σέβας καὶ ὑπέληψιν, ἀδελφικὴν ἀγάπην. Ἐνόμισα τοῦτο ὡς ἔρωτα, ἀλλ’ ἔμαθον ἀργότερον ὅτι ἠπατώμην. Τι νὰ σὰς εἴπω ; Ἡ καρδία μου παρεσύρθη ἀφ’ ἐαυτῆς. Πῶς τοῦτο συνέβη, ἀγνώω. Δὲν εἴσθε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇτε. Ἡμὴν μόνῃ, δὲν ἐσκεπτόμην οὐδέν. Ὁ ἐλεύθερος οὗτος

ἔρωσ ἐξερράγη ἐν ἐμοὶ ὡς κεραυνὸς ἐν ἡμέρᾳ αἰθρία.
 Ἄδυνατὼ νὰ ἐξηγήσω πῶς μοὶ συνέβη· ἀλλ' εἰς τὴν
 ἐπιστροφὴν σας δὲν εἶχετε πλέον μνηστῆν. Μὴ μὲ δια-
 κόπτετε. Ὑπέφερα πολὺ! Ἀναμνησθεσθε τὰς σκοτει-
 νὰς θλίψεις μου! Ἐὰν ἡξέυρετε Κύριε δὲ Γρανλιέ πό-
 σας νύκτας διήλθον κλαίονσα! Ὅθι μὲ ἐξελαμβάνετε ὡς
 ἰδιότροπον παιδίον. Ἡμῖν τόσον δυστυχὲς! Συχνάκις
 ἤθελον τὸ πᾶν νὰ σᾶς ἀποκαλύψω· ἡ ἀγαθότης σας μὲ
 ἐνεθάρρυνεν. ὁ φόβος μὴ λυπήσω τὸν πατέρα μου μ' ἐμ-
 πόδιζε. Δὲν θέλω νὰ δικαιολογήσω ἐμαυτὴν, ἀλλὰ σᾶς
 λέγω ὅτι ἂν ἦς στιγμῆς ἡγάπων δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν
 ἔρωτά σας. Ἐνόμιζον ὅτι, ζητῶν τὴν χεῖρά μου, δὲν
 ὑπηρετοῦτε εἰς τὰς τελευταίας εὐχὰς τοῦ πατρός σας,
 ὡς καὶ ἐγὼ εἰς τὴν τρυφερὰν καὶ σεβαστὴν θέλησιν τοῦ
 ἰδιοῦ μου. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἡδυνάμεθα πάντοτε νὰ δια-
 λύσωμεν τοὺς δεσμοὺς οἵτινες μᾶς ἤνωνον, ἄνευ δυσχε-
 ρείας. Ὡς πρὸς ὑμᾶς οὐδὲν μ' ἔτυπτε. Μένος ὁ πα-
 τήρ μου μὲ ἀπησχόλει. Ἡμέραν τινα, ἡμέραν ὀλεθρίαν!
 ἡσπλαχνίσθη τὴν θλίψιν του. Τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ
 μοὶ διέφυγε· εἰς τοὺς πόδας του, ὡς εἶμαι ἤδη εἰς τοὺς
 ἰδικούς σας, ἐτόλμησα, Κύριε Γρανλιέ νὰ τῷ εἶπω ὅτι
 δὲν σᾶς ἡγάπων. Ὑμεῖς, ὃν εἶχεν ἀποκαλέσει υἱόν του,
 φαντάζεσθε τί ὑπέφερον. Ἐν τούτοις ἐνηγκαλιζόμεν τὰ
 γόνατά του, καὶ ἔδρεχον μὲ τὰ δάκρυά μου τὰς χεῖράς
 του. Ὑπέφερον πρὸ πολλοῦ. Ἡ ὑγεία μου δὲν ἡδυνήθη
 ν' ἀντιστῇ εἰς τόσας ἡθικὰς ταραχάς. Ἡμῖν ἰσχυρὰ, ὡχρά!
 Εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ὁ πατήρ μου
 δὲν ἐκρατήθη πλέον. Ἡγέρθη ὅπως σᾶς γράφη καὶ ζη-
 τῶν ὀπίσω τὸν λόγον του σᾶς ἀποδώσῃ τὸν ἰδικόν σας.
 Οἱμοὶ! τότε εἰσῆλθετε. Πτωχὸς, κατεστραμμένος, προ-
 γεγραμμένος, ἤρχεσθε γενναίως νὰ μᾶς ἀποδώσῃτε τὴν
 ὑπόσχεσίν μας. Ἡδυνάμεθα νὰ μὴ τὴν δεχθῶμεν; Ἐννοεῖτε
 καλῶς ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν. Ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι
 ἀντὶ νὰ τὴν διαλύσῃ ἡ δυστυχία σας τὴν ἐδέσμευεν ἔτι
 πλέον. Μὲ ἡγαπάτε, τὸ ἔλεγετε τοῦλάχιστον. Μᾶς ἀπε-
 δίδετε τὸν λόγον μας, ἀλλὰ τὸν ἰδικόν σας δὲν τὸν ἀνε-
 λαμβάνετε. Τί νὰ κάμω! σᾶς ἔπεινα τὴν χεῖρα.

Εἶπετε τὰ πάντα; ἠρώτησεν ὁ Κύριος Γρανλιέ.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη.

Μετά τινα στιγμὴν ἐπιπόνου σιωπῆς:

Ὁ Θεὸς ὅστις θὰ μὲ κρίνῃ, γνωρίζει, ἐπανάλαβε διὰ
 φωνῆς ἡσυχωτέρας, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ θυ-
 σία μου ὑπῆρξε πλήρης. Ἐφ' ὅσον ἡδυνάμην, ἐπέβαλλον
 σιωπὴν εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἐὰν δὲν ἀπέπνιξα ἀμέσως
 τὰ δάκρυα καὶ τὰς τύψεις, οὐχ ἦτον ἀπεσκορράκισα τὰς
 ἐλπίδας καὶ τὰ ὄνειρα. Μόνον ἐσκεπτόμην ὅτι ἐκ τούτου
 θ' ἀπέθνησκον. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Οὕτως ἀπηλπισμένη ἐ-
 φθασα μέχρι σήμερον. Σήμερον ἀκόμη τὴν πρωΐαν ἡ
 χεὶρ μου δὲν ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σας. Τὴν ἐσπέραν
 ταύτην, πρὸ τινων ὥρων ἀκόμη ὅτε τὸ πᾶν ἐλέγχθη ἐνώ-
 πιον τοῦ Θεοῦ, ἡ φωνή μου δὲν ἐδίστασε. Ὑπέκυφα, ἡ-
 μῖν ἡσυχος· οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμιζα. Τί συνέβη ἀπὸ τῆς
 στιγμῆς ἐκείνης, ἀγνοῶ. Πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ εἶπω εἶνε
 ὅτι μέχρι τῆς ὑπερτάτης ταύτης στιγμῆς οὐδὲν ἠγνόησα.

Ἀφῆκα τὸ πᾶν νὰ ἐκτελεσθῇ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅτι
 τίποτε δὲν ἐγένετο. Ἡμῖν τρελή. Ἐξεγερωθεῖσα ἀποτό-
 μως ὡς πληγεῖσα ὑπὸ κεραυνοῦ, ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς
 καὶ εὗρέθην ἀντιμέτωπος πρώτῃν ἡδὴ φορὰν μὲ τὴν δυ-
 στυχίαν μου. Ἐφοβήθην. Ἡθελήσα νὰ δραπετεύσω. Τί
 ἀπέγεια, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον.

— Εἶπετε τὰ πάντα; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Κύριος
 Γρανλιέ.

— Ὅχι ἀκόμη ἐψιθύρουν αὐτὴ.

Ἐπὶ πολὺ δὲ διατάσασα, ἐπανάλαβε.

— Κύριε δὲ Γρανλιέ, εἶπε ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν
 πολὺ κακῶς ἐξέλαβη τὴν ἀφροσύνην, τὰς δυνάμεις καὶ
 τὸ θάρρος μου. Πᾶν ὅ,τι ἡδυνήθην νὰ σᾶς δώσω, σᾶς τὸ
 ἔδωκα. Ὁ ἀνὴρ ὃν ἀγαπῶ εἶνε ἡδὴ δι' ἐμὲ μία ἀνάμνη-
 σις. Φέρω τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ ἀλλὰ θὰ τῷ μείνω
 πιστὴ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἐπιώπα.

— Ἡ ζωὴ μου σᾶς ἀνήκει, εἶπεν.

Ὁ Γρανλιέ ἔμεινεν ἄφωνος, ἐπακουσθὼν τὴν χεῖρα
 ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς.

Ἡ Μαρία, πάντοτε γονυπετῆς, ἐπερίμενε τὴν ἀπόφα-
 σίν του.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ εὐθυμία ἐν τῷ ἔρωτι εἶνε ἡ τροφὴ τῶν πεπορω-
 μένων καρδιῶν. Ἡ νεότης εἶνε μαλλον ἐλεγειῶν.

Δὲν ἀπῆντησα ἄνθρωπον ὅστις νὰ μὴ ἡπατήθη εἰς
 τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τοῦ καὶ καρδίαν μὴ τρέφουσιν
 κρυφίαν πληγὴν.

Σατωβριάνδος

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Φεύγει παντοτε ἡ εὐτυχία ἐν ᾧ νομίζομεν ὅτι τὴν ἐ-
 νηγκαλίσθημεν. Ἐνίοτε ἐν τῇ σιγῇ τῶν δασῶν ὁ ὁδοι-
 πόρος ἀκροᾶται ἡχοῦν εἰς τὸ βάθος, μακρὰν αὐτοῦ, τὸ
 ἡδὺ καὶ ἀπαλὸν κελαδῆμα τῆς ἀηδένος καὶ προχωρεῖ ἄ-
 κρω ποδὶ πρὸς τὸ μέρος ὅπου, κρυπτόμενον τὸ φιλέρη-
 μον πτηνὸν ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, ἄδει δι' αὐτὰ
 καὶ μόνον τὰ μελωδία κώτερα τῶν ᾠσμάτων του. Ὁ ὁδοι-
 πόρος προσπαθῶν νὰ πλησιάσῃ τὸν πτερωτὸν ἄοιδον ὅ-
 στις φεύγει τὸν ἄνθρωπον, ἐλπίζει ὅτι θ' ἀκούσῃ καὶ
 τοὺς μικροτέρους του λαρυγγισμούς. Ἀλλ' εἰς ματὴν!
 διότι ὅση πλέον προχωρεῖ τόσῳ τὸ πτηνὸν εξαφανίζεται.

Ὅμοιως καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, φωνὰι μεμακρυσμέ-
 ναι θέλγουσι διὰ κελαδῆματων εὐτυχίας τὰς ἀκοὰς μας·
 προχωροῦμεν καὶ δὲν εὗρισκομεν τὴν εὐτυχίαν, καὶ δια-
 τρέχομεν ὀλόκληρον τοῦ βίου τὸ σταδιον καταδιώκοντες
 ἀδικόπως μελωδίας, φευγούσας ἐπίσης ἀδικόπως.

Γαβριὴλ Φερρὺ
